

Саладинъ, кого-то побѣда-та насърчаваше да напръдва всякого, показа ся наскоро прѣдъ стѣны-ты на главния градъ, на кого-то жители-ти нѣмахъ надѣжбъ; освѣтъ на Божіе-то милосердіе.

Султана като призова градскы-ты първенцы рече имъ: » Азъ вѣрвамъ както и вые, че Ерусалимъ » е домъ Божій; не щѣ да осквернявамъ святость-тъ » чрѣзъ крѣвопролитіе-то; оставете стѣны-ты и щѣ » ви дамъ единъ часть отъ мой-ти скровища. »

Отчайване-то имъ даде постоянна дързость и му ся отговорихъ: » Ние не можемъ ти да, единъ градъ, дѣто нашій Богъ е умрълъ; нито можемъ да ти го прѣдадемъ. «

Тогава Султанъ-тъ ся заклѣ надъ корана да привземе града съ силъ, и обсада-та започена съ най-спѣшителнъ живость. — Ерусалимъ бѣше още пѣленъ съ жители, нѣ тѣи нѣмахъ никое срѣдство за да стоятъ срѣщю обсадители-ты освѣтъ съ молитвы и моленія камъ Бога. Между това и онѣя, кои-то ся отговорихъ на непріятеля май дързостно, намыслихъ да искать прощѣ, нѣ Саладинъ като си науми клѣтвж-тъ, показа ся не умолимъ. Единъ день до дѣто му ся молахъ по-живо да ги остави да му ся придадѣтъ сами, той ся обърна камъ войскж-тъ си, и като показа знамя-та, коя-то ся развяваше по градскы-ты стѣны, рече имъ: » какъ искате вые, да направѣ ли съгласіе за единъ привзегъ градъ? « Нѣ Сарацинъ-ти быдохъ отласнѣты, и Султанъ-тъ уплашенъ за отчайване-то на обсажденны-ты, прибрѣ докторы-ты на закона, и попыта ако ще може да ся отрече отъ клѣтвж-тъ си, коуж-то направи да привземе града съ нападаніе. Имами-ти и Кадіи-ти рѣшихъ нѣдъ челоуѣколюбіе-то и, вѣистина достойно